

**НЕДІЛЬНІ
АПОСТОЛЬСЬКЕ І
ЄВАНГЕЛЬСЬКЕ
ЧИТАННЯ**

НЕДІЛІ З ПО П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ

Київ
2016

Послання Святого Апостола Павла до Римлян, зачало 88,
глава 5, стихи 1-10.

Бра́тїє, ѡправді́вшесѧ вѣ-
рою, міръ ѡмамы къ бг҃у
гдѣмъ на́шимъ іисъ хр҃то́мъ.

И́мже ѡ́ приведѣніе ѡ́врѣто́-
хомъ вѣрою во благода́ть сїю,
въ нѣйже стоїмъ, ѡ́ хва́лимсѧ
о́упова́ніемъ сла́вы бж҃їѧ.

Не то́чїю же, но ѡ́ хва́лимсѧ
въ ско́рбехъ, вѣда́ще, іакъ
ско́рбь терпѣ́ніе содѣ́ловаетъ:

Терпѣ́ніе же іск҃ство, іс-
к҃ство же о́упова́ніе:

О́упова́ніе же не посрамі́тъ:
іакъ любь бж҃їѧ ізлі́асѧ въ
сердцѧ на́ша, дх҃омъ ст҃їмъ
да́ннымъ на́мъ.

Е́ще бо хр҃то́съ ѡ́щы́мъ
на́мъ немо́щнымъ, по вре́мени
за нечесті́выхъ о́умре.

Е́двѧ́ бо за пра́ведника ктò
о́умретъ, за бл҃га́го бо не́гли
ктò ѡ́ дерзнетъ о́умре́ти.

Гос́тавлѧетъ же свою́ лю-

Браття, виправдавшись
вірою, ми маємо мир з
Богом через Господа на-
шого Ісуса Христа,

через Якого вірою і
одержали доступ до тієї
благодаті, в якій стоїмо і
хвалимось надією слави
Божої.

І не цим тільки, але хва-
лимось і скорботами, зна-
ючи, що від скорботи по-
ходить терпіння,

від терпіння — досвідче-
ність, від досвідчености —
надія,

а надія не посоромить,
тому що любов Божа вли-
лась у серця наші Духом
Святим, даним нам.

Бо Христос, коли ми ще
були немічні, в призначе-
ний час помер за нечести-
вих.

Бо навряд чи хто помре
за праведника; хіба що за
добродійника, можливо,
хтось і зважиться помер-
ти.

Бог же Свою любов до
нас доводить тим, що

бѡвъ въ насъ бѣъ, ѣакъ ѣще
грѣшникомъ същымъ намъ,
хрѣтосъ за ны оумре:

Многъ же оубо паче ѡправ-
дани бѣвше нынѣ кровію
ѣгѡ, спасемса ѣмъ ѡ гнѣва.

Ѣще бо врази бѣвше, при-
мирѣхомса бѣу смертію сѣа
ѣгѡ, множае паче примирѣв-
шеса, спасемса въ животѣ
ѣгѡ.

Христос помер за нас, ко-
ли ми були ще грішника-
ми.

Тож, тим більше нині,
будучи виправдані Його
Кров'ю, спасемося Ним
від гніву.

Бо коли, будши ворога-
ми, ми примирилися з Бо-
гом смертю Сина Його, то
тим більше, примирив-
шись, спасемося життям
Його.

Евангелие от Матфея, 18 зачало, глава 6, стихи 22-33.

Рече гдѣ: свѣтѣльникъ тѣлѣ
ѣсть око. Ѣще оубо бѣдетъ
око твоє прѡсто все тѣло
твоє свѣтло бѣдетъ.

Ѣще ли око твоє лѣкаво
бѣдетъ, все тѣло твоє темно
бѣдетъ. Ѣще оубо свѣтъ, ѣже
въ тебѣ, тма ѣсть, то тма
кольми;

Никтоже мѡжетъ двѣма
господинома рабѡтати: либо
ѣдинаго возлюбитъ, а дрѣгаго

Казав Господь: **свѣтіль-
ником для тіла є око. От-
же, якщо око твоє буде
чисте, то і все тіло твоє
буде світле;**

**коли ж око твоє буде
лихе, то і все тіло твоє
темне буде. Отже, якщо
світло, що в тобі, темря-
ва, то яка ж тоді темря-
ва?**

**Ніхто не може служити
двом господарям: бо або
одного буде ненавидіти,
а другого любити; або до
одного виявлятиме ста-**

ВОЗНЕНАВІДИТЬСЯ: ІЛИ ЄДИНАГО
ДЕРЖИТЬСЯ, У ДРУЗЬОМЪ ЖЕ НЕ-
РАДІТИ НАЧНЕТЬ. НЕ МОЖЕТЕ
БІГЛО РАБОТАТИ, І МАМОНИ.

СЕРГО РАДИ ГЛАГОЛЮ ВАМЪ: НЕ
ПЕЧИТЕСЯ ДУШЕЮ ВАШЕЮ, ЧТО
ІАСТЕ, ІЛИ ЧТО ПІЕТЕ, НИ ТІ-
ЛОМЪ ВАШИМЪ ВО ЧТО УБЛЕЧЕ-
ТЕСЯ. НЕ ДУША ЛИ БОЛЬШИ
ЄСТЬ ПИЩИ, І ТІЛО ОДЕЖДИ;

ВОЗЗРИТЕ НА ПТИЦЫ НЕБНЫЯ,
ІАКЪ НЕ СІЮТЬ, НИ ЖИВУТЬ, НИ
СОБИРАЮТЬ ВЪ ЖИТНИЦЫ, І
ОЦА ВАШЕГО НЕБНЫЯ ПИТАЮТЪ
ІХЪ: НЕ ВІ ЛИ ПАЧЕ ЛУЧШИ ІХЪ
ЄСТЕ;

КТО ЖЕ У ВАШЕ ПЕКІЙСЯ,
МОЖЕТЬ ПРИЛОЖИТИ ВОЗРАСТУ
СВОЕМУ ЛАКОТЬ ЄДИНЪ;

І У ОДЕЖДИ ЧТО ПЕЧЕТЕСЯ;
СМОТРИТЕ КРИНЪ СЕЛЬНЫХЪ,
КАКЪ РАСТУТЬ; НЕ ТРУЖДАЮТ-
СЯ, НИ ПРАДУЮТЪ.

ГЛАГОЛЮ ЖЕ ВАМЪ, ІАКЪ НИ
СОЛОМОНЪ ВО ВСЕЙ СЛАВЕ СВОЕЙ

ранність, а про другого
не дбатиме. Не можете
служити Богові й мамоні
[багатству].

Тому кажу вам: не пі-
клуйтеся для душі вашої,
що вам їсти чи пити, ні
для тіла вашого, у що
одягнутися. Чи душа не
більша за їжу, а тіло за
одежу?

Погляньте на птахів
небесних: вони не сіють,
не жнуть, не збирають в
житниці; і Отець ваш
Небесний годує їх. Чи ви
ж не багато кращі за
них?

Та і хто з вас, піккую-
чись, може додати собі
зросту хоч на один лі-
коть?

І про одежу чого піклу-
єтесь? Подивіться на лі-
лії польові, як вони рос-
туть: ні трудяться, ні
прядуть;

але кажу вам, що й Со-
ломон у всій славі своїй
не одягався так, як кож-
на з них;

Ѡблечѣса, ѣакѡ ѣдїнѡ Ѡ сїхѡ.

Ѧще же сѣно сѣльное днѣсь
сѡще, ѡ оѡтрѣѡ въ пѣць вмѣ-
чѣемо, бѣѡ чѣакѡ ѡдѣвѣетѡ,
не мнѡгѡ ли пѣче вѣсѡ мало-
вѣри;

Не пецѣтесѡ оѡбѡ, глагѡлю-
ще, чтѡ ѣмы, ѡли чтѡ пїемѡ,
ѡли чїмѡ ѡдѣждемѡ;

всѣхѡ бо сїхѡ ѣзыцы ѡци-
стѡ: вѣстѡ бо сѡцѡ вѣшѡ
нѣный, ѣакѡ трѣвѣете сїхѡ
всѣхѡ.

Ѧциѣте же прѣжде црѣтвїѡ
бѣїѡ, ѡ правды ѣгѡ, ѡ сїѡ
всѡ приложѣтѡ вѣмѡ.

коли ж траву польову,
що сьогодні є, а завтра
буде вкинута в піч, Бог
так одягає, то чи не ба-
гато краще вас, малові-
ри!

Отож, не піклуйтеся і
не кажіть: що нам їсти?
чи що пити? або у що
одягтися?

бо всього цього шука-
ють язичники; бо Отець
ваш Небесний знає, що
ви маєте потребу в усьо-
му цьому.

Шукайте ж спершу
Царства Божого і правди
Його, і все це додасться
вам.

В ім'я Отця і Сина, і Святого Духа!

«Погляньте, – говорить Господь, – на птахів небесних: вони не сіють, не жнуть, не збирають в житниці; і Отець Ваш Небесний годує їх. Чи ви ж не багато кращі за них? Подивіться на лілеї польові, як вони ростуть: не трудяться і не прядуть; кажу ж вам: що й Соломон у всій славі своїй не одягався так, як кожна з них; коли ж траву польову, що сьогодні є, а завтра буде вкинута в піч, Бог так одягає, то чи не багато краще вас, маловіри?... Та і хто з вас, піклуючись, може додати собі зросту хоч на один лікоть?» (Мф 6:26-30). Хто з найбільш турботливих людей може знати наперед, яким буде завтрашній день, або хто зможе обіцяти собі продовження життя і здоров'я хоч би на одну годину? Хто з турботливих може відгородити своє життя від біди і скорботи, від зла і напасті? Хто з самих вправних і знаючих, кидаючи насіння в

землю, може надіятись, що посіяне принесе йому багатий урожай? Хто з самих працелюбних може бути впевненим, що нажиті ним блага послужать йому «на багато років» (Лк 12:9)?

Все це у волі Божій, все залежить від Його благовоління. Відніміть благословення Боже від землі – і вона закам'яніє під нашими ногами, і на ній сама собою не проросте ні одна жива билінка. Відніміть благословення Боже і від людини, від її життя і сил, від її діл і трудів – і ніяка умілість не продовжить її життя ні на одну мить, і в результаті усіх людських зусиль вийде тільки «марнота» й «ловля вітру», і «ніякої з того користі під сонцем» (Екл. 2:11).

Тому-то і вчить нас свята наша віра, щоб ми надіялись не на свій розум і сили, але на всеобіймаючу премудрість і всемогутню силу Божу; надіялись не на земні скарби, «де міль та іржа точить і де злодії підкопують і крадуть» (Мф 6:19), але на немеркнучий скарб доброти і милосердя Божого; надіялись «не на князів, на синів людських, в яких нема спасіння» (Пс. 145:3), але «щоб служити Богові Живому і Істинному» (1 Фес. 1:3); щоб ми всього очікували не від своїх трудів, турбот і піклування, але від доброти і милосердя Отця Небесного, Який знає всі наші потреби і подає нам усе потрібне раніше нашого прохання.

Яке б не було важке становище, в якому ми опинилися, якими би сумними обставинами ми не були оточені, ніколи не будемо забувати, що є всевидюче око, яке і бачить, і лічить всі наші сльози; є всевідаюче вухо, яке чує наші зітхання; є всемогутня Премудрість, яка може звільнити нас від усіх можливих неприємностей; є щонайвища Любов, яка любить нас більше, ніж матір дитя своє; є щедра рука, яка готова подати нам все потрібне у свій час.

Опіки Божої достойний тільки той, хто старається бути своїми душевними почуттями і схильностями, своїм життям і ділами достойним сином чи дочкою Отця Небесного, хто приймає дари Божі з вдячністю і використовує їх для слави Божої і для спасіння своєї душі, хто, нарешті, проводить життя працелюбне, благоговійне і богобоязливе. «Шукайте ж спершу Царства Божого і правди Його, і все потрібне додасться вам» (Мф 6:33).

При читанні слів Спасителя про те, що можна було б жити так просто, так безтурботно, якщо душею не турбуватися про їжу і пиття, а тілом про те, в що зодягтися, два різних почуття борються в нас.

З одного боку здається, так, як було б це просто і чому б так не жити? Чому не скинути з себе відповідальність? Чому не скинути з

себе заклопотаність, яка нас постійно мучить? А з іншого боку інше почуття. Та це ж неможливо. І ось перед нами постає питання: невже сказане Христом є неможливим? Хіба те, що Він нам заповідає, не є шляхом життя? Як вирішити цю роздвоєність нашої душі?

Мені здається, звернувши увагу на ті суворі умови, які перед нами ставить ця свобода. Якщо ми хочемо так жити, як Христос нам каже: дбати про Царство Боже та про правду його в надії, що все інше додасться, то нам треба абсолютно змінити все своє ставлення до життя і перестати жити так, як ми живемо.

Правда Царства Божого полягає в тому, щоб любити Бога всім серцем своїм, всією думкою, всіма силами, і ближнього свого, як самого себе. Ця правда вимагає від нас, щоб в нашому житті не залишалось нічого, що не можна було б назвати любов'ю до Бога і любов'ю до ближнього. Це означає, що вся наша думка, всі наші сили, всі серце повинні бути віддані не нам самим, а іншому: Бога і ближнього. Це означає, що все, що в мене є, все, чим я себе втішаю і радую, належить Богу і моєму ближньому. Це означає, що все, чим я користуюся понад необхідності, я забираю у Бога і у мого ближнього.

Якщо так думати про те, як ми живемо, хто встоїть перед судом Божого Царства, Царства жертовної, хресної, радісної, спасительної любові? Все, що у мене є, належить не мені. Все, чим я користуюся понад потреби, я в когось відібрав і вкрав. Все, що я віддаю вільною волею, любов'ю своєю, я вилучаю, відриваю від чуда Божого Царства любові.

Якщо так налаштуватися, то легко було б жити вірою в Бога і милосердям ближнього. Тому що це означало б жити в духовній убогості і в тілесній нам ще навіть незбагненною безкорисністю.

Ось що стоїть за легкими словами Христа: забудьте все, про вас подбає Отець. За цим стоїть: піклуйтеся тільки про те, що є Божою турботою, хрещеною турботою живого нашого Бога, розп'ятого на Голгофі, і тоді ви ввійдете в те Царство, де нічого вам не потрібно і де все вам дасть Господь. Амінь!

Митрополит Антоній Сурожський

omns.w.pw

«Кто может возвещать Истину и не возвещает, тот будет осуждён Богом».

Св. мч. Иустин Философ

